

Kako so se ure med seboj prepirale

V nekem mestu imajo muzej, v katerem imajo na tisoče različnih ur razstavljenih.



Enkrat v vsakem trinajstem letu bije tam vsaka ura trinajstkrat — prav res! O polnoči, tega dne, se začno vse skrivnostno in potihoma pogovarjati.

Peščena ura se prva oglasi in reče: »Kakor veste, drage moje sestre, deli moj pesek čas v ure! Mnogo veselja, sreče in žalosti sem videla. Moja navada je, da grem vedno točno!«

»Bim-bam, bim-bam!« se oglasi stolpna ura in pravi: »Vsi ljudje me slavijo in ča-



stijo ter pravijo, da sem največja ura na svetu! Ali mi mogoče katera tovarišica to oporeka? Kar je res, je le res!«



Nato se oglasi v svoji omarici ura s prekrasno pesmijo: »Tri sto let se že oglašam moja pesem, pa kljub temu še nisem utrujena. Komu se še posreči naznanjati ure na tako lep način, kakor jih naznanjam jaz?«

Nato zakliče, v neke vrste jajcu,

mala urica s prav tihim glaskom: »Oh, drage sestre, verujte mi samo, jaz sem prva žepna ura. Če natančno premislite, od vseh ur sem jaz najbolj poznana in slavna.«



Naenkrat se zasliši ropot in budilka zavpije: »Drage sestre, vse ste slavne in dobre, a vendar moja naloga med vami je najbolj odgovorna! Kako mirno počivajo ljudje tam, kjer imajo mene, ker vedo, da se name lahko zanesajo!«

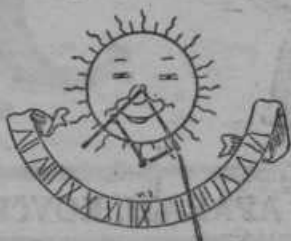


»Tik-tak,« zamrmra ura z nihali, »jaz razdelim vsak dolg dan v štiri in dvajset kratkih ur in v

nešteto minut in še več sekund. Kdor je v sobi, vsak me rad pogleda! Če hočem, tudi obstojim in čas obstane z menoj! Včasih me pa ustavi tudi otroci, ki so preveč radovedni in radi pogledajo, kakšna sem znotraj. Ali pa se igrarajo z mojimi uteži, pri tem me pa spravijo iz ravnotežja — in obstanem.«

»To, kar zna ura z nihali, znamo tudi mi!« so zaklicale vse ure in obstale. In res, v vsej veliki sobi je vladala grobna tišina, tako grobna tišina, da so se slišale stopinje mišk, ki so se podale na svoj običajni nočni sprehod...

Samo na steni hiše se je smejala sončna ura. Senčni kazalec potuje neprenehoma vedno veselo okoli. Četudi stoje vse ure, sončna ura bo vekomaj šla...



SMEJTE SE!

Previdnost

Vinopivec in Kozarnik sta se ponoči vračala iz gostilne. Prišla sta do studenca. Vinopivec je pomočil svoj dežnik v vodo. Kozarnik ga je začuden vprašal, čemu to dela.

»Veš, prijatelj,« se je ta namuznil, »doma bom stari rekel, da je silno deževalo in zaradi tega nisem mogel prej domov.«

To ga pokonci drži

Upravitelj posestva gre na sprehod. V cestnem jarku najde znanega vinskega brata. Strese ga in mu reče: »Spet si v jarku. Povej, ali moraš toliko piti?«

Pijanec odvrne: »E, gospod, kaj pa naj delam? To je še edino, kar me pokonci drži.«

Moderna kuharica

»Gospa, danes pa ne potrebujem vaše pomoči... Če pa že hočete kaj delati, mi glasno čitajte nadaljevanje romana, ki je v časopisu.«

Zejen je postal

Gasilec (v gostilni pripoveduje): »... Nato je sledil najnevarnejši del gašenja. Komaj smo z vodo dobro namočili streho, je zapihal silen veter in je ves plamen in dim zapihal nam v obraz. In mi smo imeli tako malo vode. Obupno je bilo. Neznosna in grozna vročina! Zdelo se nam je, da bomo zgoreli.«

Eden izmed poslušalcev: »Gromska maža! Natak, prinesi mi še vrček piva. Gorim od žeje!«

Na mestu

»Ej, doktor, vi druge svarite pred alkoholom, sam si pa vedno privoščite svojo merico!«

»Kapitan zapusti ladjo zadnji!...«

Največji lenuh

Neki gospod, ki je bil velik šaljivec, je šel na sprehod. Ob cesti je zagledal tri delomrzné. Stopil je k njim in rekel:

»Tistemu, ki je najbolj len, dam 10 din.«

Eden izmed njih se je dvignil in rekel: »Gospod, dajte meni 10 din, ker jaz sem najbolj len.«

»O, ne,« je odvrnil gospod, »Ona dva sta še bolj lena, ker nista niti vstala.«

Nato je drugi pomolil roko in rekel: »Dajte meni 10 din, ker sem največji lenuh na svetu.«

»O, ne,« je spet rekel gospod, »Tretji je še bolj len, ker ni dvignil niti roke.«

Vzel je iz žepa kovača in ga prožil tretjemu: »Tu imaš denar, ti si najbolj len.«

Tretji pa se ni niti zganil, ampak je leno rekel: »Če ste že tako prijazni, da mi daste kovača, bodite še tako prijazni, da mi ga vtaknete v žep!«



Prevaril se je

Mali Tonček (je prišel k trgovcu in rekel): »Mama vam sporoča, da bi rada plačala dolg.« Trgovec (vesel): »Izvrstno! Tu imaš pest cukrkov!«

Tonček (ko je že imel cukrčke): »A ne bo mogla takoj, ampak prihodnji mesec.«

V šoli

Katehet: »Kdo ve povedati, kako so Trije kralji zvedeli za Jezusovo rojstvo?«

Janček: »Iz časopisov, gospod katehet.«

Čedna gospodinja

Gospa: »Gospa mamica, tu v vaši sprejemni sobi je neznosno veliko muh; ali ne ukrenete ničesar, da bi jih pokončili?«

Gospodinja: »I seveda, le poglejte malo okoli sebe, saj je vse polno pajčevin!«

»Prebrisane«

Gospod Nemanič pride z napolnjenim nahrbtnikom z lova. Spotoma naleti na nekega znanca, ki ga radovedno vpraša: »No, je bil lov kaj prida?«

»Tako, še precej,« odvrne Nemanič. »Če uganete, koliko jerebic nesem v nahrbtniku, dobite vseh sedem!«

»Mejdunaj, zdaj velja beseda! Imate jih — sedem!«

»O, ti duša, ti,« se začudi Nemanič, »uganili ste!«

ZNAL SI JE POMAGATI



Jaka je nesel pod pazduho steklenico ruma. Steklenica se mu je izmuznila in se na zmrznjenih tleh razbila.



Rum je zmrznil. — Poglejte, kaj je Jaka storil!

POIŠCITE!



Mimo sta šla dva turista. Kje sta?

KAKŠNO STAROST DOČAKAJO?



Opica: 40 let



Krastača: 20 let